Р Е Ш Е Н И Е
№ 3388

гр. София, 21.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 21.02.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Любка Стоянова
ЧЛЕНОВЕ: Маруся Йорданова
Вяра Русева

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Я.Костов, като разгледа дело номер **8339** по описа за **2013** година докладвано от съдия Маруся Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Г. Е. Б. против решение от 10.06.2013 г., постановено по НАХД № 8017/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 104 с-в. Със същото е потвърдено НП № 42-0000567/27.02.2012г. на началника на ОО „КД-ДАИ", с което на касатора са наложени следните административни наказания: 1/ глоба в размер на 1500 лв. на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози за нарушение по чл. 31, ал. 1, т. т. 1 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници, издадена от министъра на транспорта; 2/ глоба в размер на 1500 лв. на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози за нарушение по чл. 31, ал. 1, т. т. 5 от Наредба № 34; 3 / глоба в размер на 10 лв. на основание чл.183, ал.1, т.1 , предл.2 от ЗДвП за нарушение на чл.157, ал.1 от с.з. и 4/ глоба в размер на 150 лв. на основание чл . 175, ал.1, т.3 от ЗДвП за нарушение на чл.103, предл.1 от с.з.

Касационната жалба е по отношение на три от наложените глоби, с изключение на наложената на основание чл.183, ал.1, т.1 от ЗДвП глоба в размер на 50 лв. Съдържат се оплаквания за неправилност на решението поради постановяването му в нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН и чл. 348, ал. 1, т. 2 вр. ал. 3, т. 1 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от

ЗАНН. В с.з. касаторът чрез процесуалният си предсатвител адв. В. поддържа жалбата и моли да се отмени решението и потвърденото с него наказателното постановление.
Ответникът по касационната жалба не взема становище по жалбата и не изпраща представител в с.з.
СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.
Административният съд С. – град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:
Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал.1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.
Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.
Производството пред настоящата инстанция е образувано по касационна жалба на Г. Е. Б. против решение от 10.06.2013 г., постановено по НАХД № 8017/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 104 с-в, с което е потвърдено 42-0000567/27.02.2012г. на началника на ОО „КД-ДАИ.
От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 02.12.2011г. около 12.10 ч. в [населено място] на [улица]след автобусна спирка „Окръжна болница“ посока „център“ била извършена проверка на лек таксиметров автомобил „Шкода Ф.“ с рег. [рег.номер на МПС] с водач Г. Е. Б., обозначен като „такси“ със стикери на фирма „Такси – С Е. 9 1280“ . Преди проверката водачът изчаквал в автомобила на „свободен” режим (зелена светлина). На посоченото място водачът и собственик на таксиметровия автомобил бил проверен от служители на ОО „КД-ДАИ”, [населено място], като в хода на проверката било установено, че същият бил без разрешение за извършване на таксиметров превоз от СО, без пътна книжка , без контролен талон към свидетелството за управление, като междувременно отказал на служителите на ОО „КД-ДАИ”, [населено място] да извършат проверка на монтирания в автомобила таксиметров апарат. Междувременно автомобила бил без табела „ не работи“. С оглед горното служителите на ОО „КД-ДАИ”, [населено място] приели, че лицето извършва таксиметров превоз на пътници без съответното за това разрешение и без пътна книжка – нарушение на чл. 31, ал. 1, т. т. 1 и т.5 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници, издадена от министъра на транспорта. Установено било още, че водачът на автомобила нямал талон към свидетелството за управление на МПС – нарушение по чл.157, ал.1 ЗДвП , а по време на проверката отказал на служителите да извършат проверка на таксиметровия апарат – нарушение на чл.103 ЗДвП. За горните нарушения на Г. Б. бил АУАН и въз основа на който било издадено и наказателното постановление.
Районният съд е изпълнил задължението, произтичащо от разпоредбата на чл. 314, ал. 1 от НПК, като е осъществил цялостен контрол върху оспореното пред него наказателно постановление и е разпределил доказателствената тежест между страните. В административно наказателното производство тежестта на доказване на извършеното административно нарушение и вината на нарушителя тежи върху адм. наказващия орган. Не съществува обаче пречка и наказаното лице да представя доказателства, с които да обори твърденията на АНО и установи изгодни за него обстоятелства. Районният съд правилно е приел, че с така събраните пред него доказателства безспорно е установено, че Г. Б. е извършил визираните нарушения по чл. 31, ал. 1, т. т. 1 и т.5 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници, издадена от министъра на транспорта, и по чл.157, ал.1 и чл.103, предл.1 от

ЗДвП .
Правилен е извода му, че не са налице противоречия между обстоятелствената част на АУАН и НП и разпоредбата, която е приета за нарушена, тъй като въпреки, че реално автомобила не е бил в движение, факта, че е бил обозначен като такси, находящо се на таксиметрова стоянка, с включен апарат и лицето се е намирало в него води до извода, че е предлагал явно таксиметров превоз на пътници.
Съгласно чл. 24а от Закона за автомобилните превози разрешението за таксиметров превоз на пътници се издава от кмета на общината или от упълномощено от него длъжностно лице, за всеки отделен автомобил, като съгласно чл. 24а, ал. 4 общинският съвет определя броя на таксиметровите автомобили, работещи на територията на общината, както и условията и реда за разпределението им между превозвачите. Посоченото разрешение, както се посочи и по-горе се издава от кмета на съответната община и има важимост само на територията на тази община. Идентична е и разпоредбата на чл. 24 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници, издадена от министъра на транспорта, съгласно която разрешението за извършване на таксиметров превоз, и холограмата се издават от кмета на общината или упълномощено от него лице за всеки отделен автомобил. Съгласно чл. 3, ал. 1 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници, издадена от министъра на транспорта таксиметров превоз на пътници се извършва от търговци, притежаващи удостоверение за регистрация и издадено от кмета на общината или упълномощени от него длъжностни лица разрешение за таксиметров превоз на пътници. От събраните по делото доказателства по несъмнен начин се установява, че при извършване на проверката от служителите от ОО „КД-ДАИ", [населено място], Г. Е. Б. не е притежавал разрешение за извършване на таксиметров превоз на пътници, като не е предоставил същото на контролните органи, с което е нарушил чл. 31, ал. 1, т. 1 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници, издадена от министъра на транспорта.
За нарушението по чл. 31, ал. 5 от Наредба № 34 на МТ. Съгласно тази разпоредба е при управление на таксиметров автомобил водачът е длъжен да носи пътна книжка, издадена от превозвача. В случая се установява, че жалбоподателят не е имал такава по време на проверката, във връзка с което изводите на въззивната инстанция за извършено от жалбоподателя административно нарушение и по чл. 31, ал. 5 от Наредба № 34 на МТ са правилни.
В съответствие с изложеното правилно административно наказващият орган е наложил административното наказание на основание чл. 93, ал. 1, т. 1 от Закона за автомобилните превози, съгласно който водач на моторно превозно средство, който извършва обществен превоз или превоз за собствена сметка на пътници и товари без редовно издадени лиценз, разрешение, документ за регистрация или други документи, които се изискват от регламент на европейските институции, от този закон и от подзаконовите нормативни актове по прилагането му се наказва с глоба в размер на 1500 лв. при първо нарушение. Извършеното нарушение е това по чл. 31, ал. 1, т. 1 от Наредба № 34 от 06.12.1999 г. за таксиметров превоз на пътници, издадена от министъра на транспорта, съгласно която при управление на таксиметров автомобил водачът е длъжен да носи разрешението за извършване на таксиметров превоз.
Що се отнася до вмененото на касатора нарушение по чл.103, предл 1 от ЗДвП, настоящата инстанция намира, че правилно е приложена от наказващия орган и относимата за извършеното административно нарушение санкционна правна норма -

тази по чл. 175, ал. 1, т. 3 от ЗДвП. Видно от разпита на св. Д. и св.И. , Г. Б. се е опитал да не изпълни нареждане на органите за контрол и регулиране на движението и да спре, което е наложило да препречат пътя му и да го спрат принудително. Тази негова деятелност правилно е квалифицирана от административно-наказващия орган като съставомерна по чл. 175, ал. 1, т. 3 от ЗДвП, предвиждащ административно-наказателна отговорност за водач, който по какъвто и да е начин осуети извършването на проверка. И това е така, защото с поведението си водачът обективно е попречил на контролните органи да упражнят правомощията си за извършване на проверка, с оглед осъществяването на каквато са предприели действия за спирането му.

Въз основа на посоченото касационната инстанция намира, че при издаване на наказателното постановление административно наказващият орган е ангажирал отговорността на нарушителя в съответствие с обективираната от него деятелност и не е допуснал нарушение на материалния закон .

Въз основа на изложеното тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспореното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, VI-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 10.06.2013 г., постановено по НАХД № 8017/2012 г. на СРС, наказателно отделение, 104 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: